

16. Drumul slujitorilor lui Dumnezeu (1)

Ia-ți timp și liniște pentru 2 Corinteni 6.1-4

Ultimele versete ale capitolului precedent conțineau un îndemn adresat tuturor oamenilor care trăiesc încă fără Dumnezeu și fără Hristos în lume. Acest îndemn a fost: „Împăcați-vă cu Dumnezeu!”. Aici, în primul verset, avem un îndemn adresat credincioșilor din Corint și, mai mult, tuturor celor care se numesc creștini. Acest îndemn este: „să nu primiți harul lui Dumnezeu în zadar”. Este posibil să primești harul lui Dumnezeu într-un mod care nu realizează nimic? Este într-adevăr posibil.

Pentru un copil al lui Dumnezeu, mântuirea este fermă și sigură. Acesta este un adevăr absolut bazat pe credința în lucrarea Domnului Isus. Această lucrare a fost realizată complet independent de tine și a fost acceptată de Dumnezeu. Toți cei care au o parte în ea sunt complet salvați. Există însă un alt adevăr, cel al responsabilității. Dacă această parte a adevărului este prezentată, este pentru ca ceilalți să vadă din viața ta că ești un copil al lui Dumnezeu. Acest lucru se poate vedea, de exemplu, în modul în care tratezi Biblia. Cum reacționezi când îți se prezintă ceva din Biblie? Dacă cineva este cu adevărat convertit, va iubi Biblia și va face cu plăcere ceea ce este scris în ea. Dar dacă cineva vrea doar să audă și să facă lucrurile plăcute unui creștin, poți pune un semn de întrebare în spatele mărturisirii sale că este credincios. Din acest punct de vedere, Pavel privește problema de aici.

Printre adevărații copii ai lui Dumnezeu pot exista oameni care se apropie de lucrurile divine doar cu mintea sau cu simțirea, dar a căror inimă și conștiință nu au fost niciodată în lumina lui Dumnezeu. Ei nu s-au dus niciodată la Dumnezeu cu o pocăință reală pentru păcatele lor. Nu este suficient să știi că Dumnezeu este îndurător. Epistola către Iuda vorbește chiar despre oameni care „schimbă harul Dumnezeului nostru în destrăbălare” (versetul 4) Deci, cineva poate să trateze harul lui Dumnezeu într-un mod complet greșit. În acest caz, harul lui Dumnezeu rămâne complet ineficient sau are un efect complet greșit.

Pentru cel care crede cu adevărat, versetul 2 conține un cuvânt care servește drept piatră de încercare pentru adevărata convertire. Prima parte a acestui verset este un citat din Isaia 49, care vorbește despre faptul că Dumnezeu îl ascultă pe robul Domnului - adică pe Domnul Isus. Domnul Isus spune acolo că lucrarea Sa este în zadar. Dar apoi Dumnezeu spune că va asocia binecuvântarea Sa cu lucrarea Fiului Său. Timpul plăcut, timpul ascultării, a început când Domnul Isus a fost înviat din morți de Dumnezeu. O altă ascultare [împlinire] va avea loc atunci când Domnul Isus se va întoarce din ceruri pentru a lua în posesie tot ceea ce Dumnezeu I-a dat ca răsplată pentru lucrarea Sa. Între aceste două ascultări trăim noi. Dar ce mare lucru este să vedem că există și pentru noi un timp plăcut, o zi a mântuirii, și aceasta este acum. Oricine își mărturisește păcatele și se duce la Dumnezeu cu pocăință și Îi cere să fie mântuit este ascultat și primește această mântuire.

Aceasta este ceea ce Pavel a predicat și ceea ce corinteni au crezut. El le reamintește acest lucru. El le spune, ca să zicem așa: „Trebuie să vă amintiți măcar o dată că, dacă nu ne

recunoașteți pe noi ca slujitori, prin aceasta arătați că voi niciodată nu ați crezut cu adevărat predica noastră. S-ar putea ca atunci totul să fi fost în zadar.”

Pavel avea motive să se adreseze corintenilor în acest fel. Apostoli falși veniseră să îl denigreze pe el și pe colaboratorii săi, ca și cum ar fi urmărit propria lor faimă și glorie. În capitolele 10 și 11, Pavel tratează acest aspect în detaliu. Corinteni erau înclinați să-i asculte pe acești așa-zisi predicatori, care prezentau lucrurile credinței mult mai comod decât o făcuse Pavel. Și în ce fel se arătase Pavel a fi un slujitor al lui Dumnezeu? Cu siguranță nu ca cineva care a mers el însuși pe o cale confortabilă în timp ce le predica altora că ei ar trebui să trăiască în mod conștiincios. Nu, modul său de viață era în deplină concordanță cu ceea ce le prezenta celorlalți. A făcut tot ce i-a stat în putință pentru a nu produce o poticnire. Ar fi fost o poticnire dacă ar fi arătat o diferență în viața sa între ceea ce a spus și ceea ce a făcut. Ce blasfemie a slujbei sale ar fi fost urmarea!

Este exact ceea ce critică atât de mulți oameni atunci când le vorbești despre Evanghelie. Ei știu întotdeauna să dea exemple de „oameni care duminica stau în față în biserică și a doua zi, luni încearcă să te jefuiască”. Cuvintele tale nu vor avea niciun efect dacă nu realizezi în viața ta ceea ce spui. Înseamnă aceasta că trebuie să fii perfect înainte de a fi martor? Nu, înseamnă că îți mărturisești păcatul atunci când ai făcut o greșală. În cazul lui Pavel, nimeni nu a putut indica un comportament inconsecvent, și sper că la fel este și la tine.

Se poate spune că versetul 3 arată partea negativă: să te asiguri că nu este nimic în neregulă cu tine. Apoi, în versetul 4 și în versetele următoare urmează partea pozitivă: cum poți arăta că ești un adevărat slujitor al lui Dumnezeu. În aceste versete, Pavel enumeră nu mai puțin de 28 de lucruri care arată că el este un adevărat slujitor al lui Dumnezeu. Începe cu „răbdarea”. S-a mai spus: „Cine a îndrăznit, a câștigat pe jumătate”. Dar ar trebui adăugat că nu trebuie să se oprească aici. Cealaltă jumătate trebuie să urmeze. Răbdarea este cel mai bine demonstrată atunci când este pusă la încercare. Apostolul numește apoi lucrurile prin care poate avea loc acest lucru. Înainte de a lăsa această listă să exercite influență asupra ta, amintește-ți că Dumnezeu este numit „Dumnezeul răbdării” (Romani 15.5). El vrea să te ajute în ciuda tuturor încercărilor. Privește încurajările din 2 Tesaloniceni 3.5 și Apocalipsa 3.10.

Prima încercare sunt „necazurile”. Acest lucru înseamnă că ești pus sub presiune. Te poți gândi la credincioșii care sunt persecutați. Dar te poți gândi și la propria situație. Cât de ușor ajungi sub presiune, pentru că știi că în tot felul de situații atitudinea ta și reacția ta de creștin sunt analizate. Ascultă ce îți spune Domnul Isus în Ioan 16.33: „În lume aveți necaz, dar îndrăzniți; Eu am învins lumea.”

A doua încercare, „nevoile”, are mai mult de-a face cu lucrurile care îți lipsesc, dar de care ai nevoie. Și aici poți conta pe Dumnezeu, că El va oferi un remediu. În cazul „strâmtorărilor” te poți gândi la faptul că nu ai spațiu în care te poți mișca, că te afli într-o situație în care nu prea știi cum să te porți, pentru a nu-L dezonoara pe Domnul. Atunci te vei simți complet dependent de Domnul, iar El va purta de grijă ca tu să nu te lepezi de El.

Aceste prime trei încercări sunt generale. Ele aparțin împreună, iar Dumnezeu le folosește ca pe un mijloc prin care tu îți poți arăta răbdarea. El este întotdeauna gata să ajute

Citește încă o dată 2 Corinteni 6.1-4. – Cum ai primit tu harul lui Dumnezeu?

17. Drumul slujitorilor lui Dumnezeu (2)

Ia-ți timp și liniște pentru 2 Corinteni 6.5-13

Se continuă cu testarea răbdării tale. Am studiat primele trei lucruri. Următoarele trei constituie, de asemenea, un întreg. Poți vedea cu ușurință acest lucru: „bătăi”, „închisori”, „tulburări” [sau: „revolte”]. Acestea sunt lucruri care i-au fost provocate lui Pavel de către alte persoane și care se refereau la corpul lui. Acestea nu erau lucruri mărunte. În Faptele Apostolilor 16 citești cum a fost bătut și aruncat în închisoare. În capitolele 19 și 21 găsești, de asemenea, cum a fost de mai multe ori în centrul unei mulțimi răzvrătite.

Urmează apoi o altă grupă de trei încercări, care formează un tot: „în ostenele, în vegheri, în posturi”. Există însă o diferență față de încercările anterioare. Cele anterioare au fost încercări involuntare. O viață, din care strălucește o mărturie pentru Domnul Isus, declanșează adesea o reacție negativă la ceilalți oameni. Osteneala, privegherea și postul sunt dimpotrivă situații la care slujitorul se expune singur, ca să spunem așa. Sunt lucruri în care el se bagă de bună voie, pe care și le asumă de bună voie. Există destui creștini care sunt mulțumiți de faptul că sunt salvați de la iad, dar care evită efortul de a răspândi creștinismul lor. Expresia „osteneală” înseamnă muncă făcută cu efort. „Vegherea” înseamnă, în primul rând, a te asigura că nu adormi, deoarece amenință pericole. Aplicat spiritual la tine și la mine, înseamnă să îți ții ochii bine deschiși și să fii atent la pericolele spirituale care pot veni din partea celor care vor să îți pună creștinismul pe plan secundar. Atunci nu te vei lăsa ademenit de tot felul de vorbe ale oamenilor, care îți spun că nu trebuie să o iei atât de în serios și că totul va fi bine de la sine. Același lucru este valabil și pentru post. Postul înseamnă, în primul rând, că nu se mănâncă alimente. Înseamnă, de asemenea, renunțarea voluntară la anumite plăceri care nu sunt greșite în sine, dar care te pot distra de la adevăratul scop al vieții tale la un moment dat. Nu este nimic în neregulă cu puțină relaxare. Dar cu siguranță este greșit să vrei să te relaxezi chiar în momentul în care este necesară contribuția ta ca și creștin, de exemplu atunci când ți se cere să mergi să predici Evanghelia. Deci tu te poți retrage de la aceste trei lucruri, dar adevăratul slujitor al lui Dumnezeu nu face acest lucru și astfel dovedește că a înțeles ce înseamnă viața sa de slujitor.

Ceea ce urmează în versetele 6-10 sunt caracteristici pe care Dumnezeu le caută la slujitorii Săi și care vor ieși în evidență prin circumstanțele precedente. Primul este „curăția”. Curăția înseamnă să te păstrezi nepătat de lume și să nu te împrietenești cu ea. „Cunoștință” înseamnă că Îl cunoști pe Dumnezeu și știi ce așteaptă El de la tine. Pentru aceasta ai Biblia. „Îndelungă-

răbdare” este răbdarea pe care o poți arăta în contactele pe care le ai. Prin faptul că ai „bunătate” îi faci pe ceilalți să simtă ceva din bunătatea lui Dumnezeu. Puterea de a te prezenta în acest fel nu o ai de la tine însuși, ci prin „Duhul Sfânt”. „Dragostea neprefăcută” este o dragoste sinceră și nu o dragoste simulată. Dragostea este natura lui Dumnezeu, iar tu poți să o arăți. Aceasta nu înseamnă că tu aprobi răul sau te porți ca și cum nu ar exista. De aceea slujitorul trebuie să fie capabil să mândușcă „cuvântul adevărului” și să-l aplice la toate situațiile posibile. Dacă face acest lucru în dependență de Dumnezeu și nu cu înțelepciune omenească, „puterea lui Dumnezeu” se va face simțită.

„Armele dreptății” se referă la viața practică a slujitorului. Dacă el nu poate fi acuzat de practici nedrepte, pentru că oferă fiecăruia ceea ce are dreptul să primească, aceasta este o armă cu care se poate apăra de acuzațiile care pot fi aduse din toate părțile. Pentru că un slujitor este întotdeauna supus criticilor. Acesta este un lucru la care trebuie să te aștepți, dacă vrei să trăiești și să lucrezi pentru Domnul. Nu că tu trebuie să te simțiți mai presus de orice critică. Asta ar fi aroganță. Dar aici este vorba despre un slujitor care vrea să fie pe placul stăpânului său în toate. În acest caz, vei trece „prin glorie și dezonoare”: uneori ești aclamat, alteori ești batjocorit. Cu cât un slujitor este mai mare, cu atât se vorbește mai mult despre el, atât în sens negativ, cât și pozitiv: el trece „prin vorbire de rău și prin vorbire de bine”; unul îl consideră „înșelător”, pentru altul este „sincer”. În lume, el este „necunoscut”, dar pentru Dumnezeu este „bine cunoscut”. În ceea ce privește lumea, el este un „muribund”; nu este de folos lumii. Aceasta pentru că el nu „trăiește” pentru lume, ci pentru Dumnezeu.

El acceptă tot ceea ce întâmpină ca fiind „pedeapsă” din mâna lui Dumnezeu. Pedepșa nu este o pedeapsă în adevăratul sens al cuvântului, ci o educare. Pentru această educare, Dumnezeu folosește tot felul de mijloace, cum ar fi de exemplu cele despre care ai citit în versetele 4 și 5. Scopul lui Dumnezeu este de a te face să îndepartezi lucrurile greșite din viața ta pentru a deveni mai mult asemenea Lui. De aceea, consecința pedepsei nu este că vei fi „omorât” de ea. Nu este plăcut să experimentezi pedeapsa, nu, ea te poate „întrista”. Dar ceea ce experimentezi în aceasta din dragostea și grija din partea lui Dumnezeu, poți „bucura” pe alții. Un slujitor nu are bogății în această lume. Din acest punct de vedere, el este „sărac”. Adevăratele sale bogății sunt în Hristos, iar cu ele poate „îmbogăți pe mulți”. Sfârșitul versetului 10 arată că, de fapt, el nu posedă absolut nimic în această lume. Adevărata lui avere este Hristos, iar cel care îl are pe El are totul, căci totul vine de la El.

Vezi că nu este puțin lucru să te pretinzi slujitor al lui Dumnezeu. Sper că nu te vei simți descurajat de acest lucru, ci dimpotrivă, încurajat. Pentru că în lucrarea de slujitor sunt incluse o mulțime de promisiuni bogate. Poate că îți poți imagina puțin ce impresie profundă trebuie să fi făcut aceste versete asupra corintenilor. Pavel și-a deschis inima față de ei. El nu s-a abținut, ci și-a vărsat inima înaintea lor. Ei trebuiau să știe ce se ascundea în ea pentru ei. El îi iubea din toată inima sa și tot ceea ce a vorbit în versetele anterioare și prin ceea ce a trecut, a trecut și a experimentat de dragul lor, pentru a le putea aduce Evanghelia.

Vezi cum li se adresează personal cu numele „corinteni”? În alte două scrisori se adresează destinatarilor la fel de personal: credincioșilor din Galatia (Galateni 3.1) și credincioșilor din Filipi (Filipeni 4.15). În toate cele trei cazuri, el vorbește dintr-o inimă care se revarsă. Aici, în

Corint, a vrut să aibă din nou în inimile lor locul deosebit pe care îl avusese înainte. Nu, ei nu ocupau un spațiu îngust în el. Dar ei înșiși aveau o inimă îngustă pentru el. Ei aveau doar un mic loc în inima lor pentru Pavel. Nu-l mai puteau aprecia cu adevărat. El îi ruga să-și deschidă din nou inimile pentru el și pentru slujba sa. El cere acest lucru ca pe un fel de răsplată pe care a meritat-o din partea lor. Nu se dedicase el cu întreaga sa viață pentru ei? Nu trebuiau ei atunci să îl iubească cu o dragoste deosebită? În fond, erau „copiii lui”. Observi în tot modul de a scrie cum Pavel face tot posibilul pentru a le câștiga din nou inima. El dorea ca relația dintre el și credincioșii din Corint să fie din nou bună și ca ei să asculte din nou de sfaturile sale înțelepte. În toate acestea el avea în vedere doar onoarea Domnului și bunăstarea credincioșilor.

Citește încă o dată 2 Corinteni 6.5-13. – Ce se găsește în viața ta din lucrurile descrise în versetele 4-10?

18. Jugul nepotrivit

Ia-ți timp și liniște pentru **2 Corinteni 6.14-16**

Despre aceste versete s-au spus și s-au scris multe, și nu întâmplător. Ele sunt de o importanță extraordinară pentru viața ta practică de credință. Trebuie să fii atent la marele contrast dintre aceste versete și cele anterioare. În versetele anterioare, Pavel a descris viața unui adevărat slujitor al lui Dumnezeu. Ai descoperit ceva în ele care să-ți aducă onoare și prestigiu în lume? Nu e nimic! Dar tocmai asta urmăreau corintenii. De asemenea, au vrut să profite de pe urma lumii. Când venea vorba de Pavel și de slujba lui, ei erau înguști la inimă. Dar cât de largi la inimă erau ei când era vorba de relațiile lor cu lumea! Acolo puteau să se alăture cu ușurință. Aveau multe avantaje de câștigat din acest lucru și, de asemenea, îi scutea de acea viață neplăcută și îngustă la inimă, cu toate lipsurile ei, așa cum a experimentat Pavel.

Cu regret, mai există și astăzi creștini, tineri și bătrâni, care gândesc astfel. Bineînțeles, aceste lucruri nu sunt spuse cu voce tare. Dar în viețile lor este evident că nu toate relațiile cu lumea au fost încă întrerupte. Este vorba despre toate formele de cooperare prin care credinciosul este împiedicat să meargă pe calea cea bună a ascultării de Cuvântul lui Dumnezeu. Acest lucru nu înseamnă că nu trebuie să ai deloc relații cu necredincioșii. Dacă, de exemplu, te gândești la situația de la locul de muncă sau de la școală, aceasta este altceva. Cu colegii de muncă sau colegii de clasă nu trăiești prin definiție într-un jug nepotrivit. Este de datoria ta să mergeți la muncă și la școală. Ar fi greșit să vrei să te desparți de acestea. Este vorba despre legături care duc la neascultare. Acestea pot fi de natură profesională, dar se referă și la prietenii. Cu siguranță se aplică și în cazul căsătoriei, deși nu acesta este subiectul principal aici. Prin urmare, nu începe niciodată o prietenie fermă cu un necredincios respectiv cu o necredincioasă, căci atunci nu va putea niciodată fi vorba de căsătorie.

În Vechiul Testament vei găsi că Dumnezeu vorbește în același mod în ceea ce privește legăturile dintre poporul Său și națiunile din jur. În mod figurat, El a arătat acest lucru în rânduiala din Deuteronomul 22.10: „Să nu ari cu un bou și cu un măgar împreună”. Un bou este un animal curat, care putea fi sacrificat lui Dumnezeu. Măgarul este un animal necurat, căruia trebuia să i se rupă gâtul sau să fie „răscumpărat” printr-un miel (Exodul 13.13). La fel cum aceste două animale nu puteau ara împreună, un credincios și un necredincios nu pot merge împreună. Cu această imagine înaintea ochilor, Pavel arată separarea foarte clară care există între credincioși și necredincioși.

Înainte de a merge mai departe în aceste versete, aș dori să-ți îndrept privirea spre versetele 17 și 18, unde există o mare promisiune pentru oricine spune adio lumii. Îți vine greu în acest moment să renunțați la ceva care încă te leagă de lume? Nu ai puterea de a o rupe cu lumea? Atunci citește versetele 17 și 18. Îți spun aceasta anticipat spre încurajarea ta.

Să revenim acum la versetul 14. Aici corintenilor li se cere să nu fie într-un jug nepotrivit cu necredincioșii. Să știi, dacă viața ta nu este în totalitate pentru Domnul Isus, acest lucru duce automat la crearea foarte rapidă de legături cu lumea. Pentru a clarifica faptul că acest lucru este de fapt imposibil, urmează câteva comparații care arată de ce nu poate avea loc acest lucru. Prin aceasta devine clar că un necredincios se lasă călăuzit de motive și sentimente foarte diferite de cele ale unui credincios. Punctul de plecare și scopul vieții sunt complet diferite. Un necredincios trăiește dintr-o sursă complet diferită de cea a unui credincios. Între ele există chiar cea mai mare diferență imaginabilă. Pavel nu arată extremele pentru a exagera, ci pentru că lucrurile sunt așa și nu altfel. Orice altă prezentare a lucrurilor întunecă realitățile.

Realitățile sunt acestea:

1. Neprihănirea (dreptatea) înseamnă a face ceea ce este în conformitate cu legea lui Dumnezeu. Fărădelegea este a face propria voință, fără a recunoaște vreo autoritate asupra ta. Ce părtașie au cele două una cu cealaltă? Părtașia (sau parteneriatul) înseamnă a avea împreună aceeași parte într-o chestiune. Neprihănirea aparține noii vieți a credinciosului. Necredinciosul nu are această viață nouă, deci nu-L ascultă pe Dumnezeu și nu recunoaște autoritatea Sa. Aceste două exprimări din viața unuia și a celuilalt sunt foarte îndepărtate una de alta.
2. Lumina și întunericul desemnează sferile în care se află cele două părți. Pe prima pagină a Bibliei, imediat după ce lumina a fost chemată să iese la iveală, Dumnezeu face o separare între lumină și întuneric. Chiar mai clar decât la punctul 1, acest fapt arată că este absolut de neconceput să existe vreo formă de părtașie între un credincios și un necredincios. Părtașia înseamnă că există ceva în comun, un interes comun. În lumină, credinciosul se bucură de comuniunea cu Dumnezeu. În întuneric, necredinciosul iubește păcatul.
3. Hristos și Belial indică cui aparține fiecare. Credinciosul aparține lui Hristos, iar necredinciosul aparține lui Belial. Cine este Hristos, nu este nevoie să spun. El este Omul spre care se îndreaptă întregul interes al inimii lui Dumnezeu și pe care și tu îl

dorești cu nerăbdare încă de la convertirea ta. Numele Belial apare doar aici în Noul Testament. În Vechiul Testament îl găsim mai frecvent. Inițial, a însemnat „lipsă de valoare” sau „grămadă de ruine fără speranță”, „răutate totală” și „pustietate”. Deci este în mod clar un nume pentru satan. Ți-ai putea imagina măcar un singur lucru în care Hristos și Belial sunt în concordanță?

4. „Un credincios” este termenul pentru un adept al lui Hristos, „un necredincios” cel pentru un adept al lui Belial. Un credincios este o persoană care și-a pus toată încrederea în Hristos, nu numai pentru veșnicie, ci și pentru viața de zi cu zi. Un necredincios nu-i acordă nicio atenție lui Hristos. Partea credinciosului este Hristos, partea necredinciosului este satan.
5. Credincioșii Îl onorează pe Dumnezeu și Îi slujesc în templul Său. Acesta nu este un loc pentru idoli. Idolii umplu viața necredinciosului. Pavel spune chiar mai multe despre templul lui Dumnezeu, și anume: „Voi sunteți templul Dumnezeului celui viu”. Aceasta înseamnă că Adunarea este locuința lui Dumnezeu. Tu simți aici dorința lui Dumnezeu de a locui la poporul Său și de a umbla cu el. El vrea să fie Dumnezeul lor și vrea să îi poată recunoaște ca popor al Său. Cu reverență spus: Dumnezeu vrea să Se simtă ca acasă acolo, să Se poată mișca liber acolo. Acest lucru este posibil numai dacă nu există elemente perturbatoare. Dar ele sunt prezente atunci când credincioșii se leagă cu lumea. În Psalmul 93.5 se spune atât de potrivit: „Casei Tale i se cuvine sfințenia”. Consecința logică nu poate fi altceva decât chemarea din versetul 17. Aș dori să continui cu acest aspect în secțiunea următoare.

Citește încă o dată 2 Corinteni 6.14-16. – În ce privință poate fi vorba (probabil) în viața ta încă de un jug nepotrivit?

19. Despărțire - de la ce și pentru ce?

Ia-ți timp și liniște pentru 2 Corinteni 6.17-7.1

Expresia „de aceea” este semnificativă. Dumnezeu vrea să locuiască și să umble în mijlocul poporului Său și, de aceea, poporul Său nu se poate lega cu lumea. Poporul Său trebuie să se păstreze radical separat de lume și de tot ceea ce se găsește în ea. Versetele anterioare au arătat clar că această separare există deja. Dar, poporul lui Dumnezeu trebuie să pună aceasta în practică. Credinciosul trebuie să rupă orice legătură în care Dumnezeu nu are primul loc, în care nu există considerație pentru El.

Acest lucru se aplică în primul rând la relațiile pe care un credincios le-a încheiat în mod voluntar. Este vorba despre relații în care un credincios împarte responsabilitatea cu un necredincios și în care se fac compromisuri. Necredinciosul se lasă ghidat de motive complet

diferite de cele ale credinciosului, astfel încât acesta din urmă trebuie să facă compromisuri. Iosafat, un împărat temător de Dumnezeu din Vechiul Testament, este muștrat de Dumnezeu pentru acest motiv. Despre un „jug nepotrivit” cu un împărat ateu al lui Israel citești în 2 Cronici 18. Despre felul cum gândește Dumnezeu despre acest lucru găsești în capitolul 19.2. Cu regret, el cade din nou în această greșală. Citește în privința aceasta 2 Cronici 20.35-37. Vezi că urmările sunt mai grave decât prima dată.

Poate fi și altfel. Cunosc tineri care au cântat într-o formație muzicală. După ce s-au convertit, au plecat de acolo. Ei încă mai fac muzică, dar acum cu credincioși și pentru Domnul. Tu te poți gândi, de asemenea, la oamenii de afaceri care conduc o afacere împreună cu necredincioși, pentru care amândoi sunt atât responsabili cât și răspunzători. Cunosc credincioși care au avut o relație cu un necredincios respectiv cu o necredincioasă. Când și-au dat seama că nu era corect și au mărturisit înaintea lui Dumnezeu că este un păcat, au rupt relația. Uneori, Domnul a făcut ca cealaltă persoană să se convertească mai târziu și relația a putut să fie restabilită.

În legătură cu aceasta, un cuvânt despre căsătorie. Odată ce o căsătorie a fost încheiată, aceasta nu trebuie să fie desfăcută. Dumnezeu urăște divorțul. Așadar, „ieșiți din mijlocul lor” nu se aplică în cazul căsătoriei. Dar toate celelalte legături, în care te implici cu necredincioși, pentru a atinge un scop comun, și în care nu poți să Îi acorzi lui Dumnezeu primul loc, trebuie să renunți la ele și să te desparți. Te poți gândi, de exemplu, la o afacere pe care dorești să o întemeiezi împreună cu cineva și în care sunteți responsabili împreună de gestionarea ei. Cealaltă persoană nu poate fi niciodată un necredincios, conform celor scrise aici.

Ascultarea acestor instrucțiuni a costat mari eforturi pe unele persoane. Poate fi foarte dureros să te desparți. Poate fi dureros și pentru cel de care te desparți, pentru că poate avea impresia că vrei să fii mai bun. Acesta nu trebuie să fie niciodată motivul. Încearcă să îi explici clar celelalte persoane de ce nu te poți uni cu ea în acea situație. Nu pot să-ți spun dacă ea te va înțelege, dar este responsabilitatea ta față de Domnul să respecti Cuvântul Lui.

Așadar, tu te desparți de ceva. Dacă asta ar fi totul, nu ar fi decât fariseism, un fel de doctrină a sfințeniei, care arată că te simți mai presus de ceilalți. Separarea nu are un scop negativ, ci unul pozitiv. Dumnezeu vrea ca tu să fii pus deoparte pentru El. Pentru a te duce acolo, El îți dă o mare promisiune despre ceea ce vrea să facă cu tine și vrea să fie pentru tine.

1. El te primește. Vei spune probabil: Nu am fost deja primit? Da, așa este. Dar acest verset se referă la faptul că tu vei avea foloase din această primire. Dacă nu te desparți, Dumnezeu nu te poate face să simți că te-a primit. Acest lucru este valabil și pentru următoarele.
2. El vrea să fie Tatăl tău și să te recunoască drept fiu al Său, sau fiică a Sa. Și aici poți spune: „Nu era asta deja așa?” Da, dar El nu te poate face să simți că ești valoros pentru El. Un exemplu: Copiii mei sunt și rămân copiii mei, indiferent de ceea ce fac. Dar nu-i pot face să simtă dragostea mea părintească dacă nu sunt ascultători. La fel este și cu Tatăl din ceruri. El nu-și poate recunoaște ca fiind copiii Săi pe cei care se comportă ca

niște oameni din lume. Îi este rușine de ei. El dorește foarte mult ca copiii Săi să arate însușirile Sale.

Puterea de a se despărți se află în numele „Domnul, Cel Atotputernic”. Cuvântul „Domnul” arată legătura pe care Dumnezeu o avea cu Israel și promisiunile pe care le făcuse acestui popor. Toate aceste promisiuni se vor împlini. „Cel Atotputernic” este numele lui Dumnezeu, cu care El S-a revelat lui Avraam. Avraam este un bun exemplu despre cineva care s-a despărțit de familia sa și a trăit ca un despărțit într-o țară păgână. El și-a pus încrederea în Dumnezeu. Pentru el, Dumnezeu era Cel care avea să facă tot ceea ce promisese. Cu o astfel de persoană, lui Dumnezeu nu-I este rușine să Se numească Dumnezeul ei (Evrei 11.16). Și cât de mult l-a binecuvântat Dumnezeu pe Avraam! Isaia 51.2 este un verset frumos: „Priviți la Avraam, tatăl vostru ... Pentru că Eu l-am chemat când era singur (sau: numai pe el), și l-am binecuvântat și l-am înmulțit”. Dacă tu te despărți, rezultatul poate fi că rămâi singur. Atunci gândește-te la Avraam și vezi ce a făcut Dumnezeu cu el. Dacă ești ascultător, vei experimenta binecuvântarea. Probabil că Îl vei cunoaște deja atât de bine pe Dumnezeu încât vei ști că pentru tot ceea ce renunți pentru El, El îți dă înapoi dublu și triplu. Dumnezeu nu va datora niciodată nimic nimănui.

Versetul 1 din capitolul 7 aparține în mod clar tot de capitolul 6. Promisiunile date la sfârșitul capitolului 6 ar trebui să fie o încurajare pentru tine să te cureți. Lumea este necurată. Dacă rămâi în legătură cu lumea, necurăția se va lipi de tine, te va păta. Domnul Isus dorește să-Și prezinte în curând Adunarea Sa glorificată, fără „pată sau zbârcitură sau ceva de felul acestora” (Efeseni 5.27). Petele murdăresc o haină. Ele trebuie scoase. La fel și petele, care murdăresc viața credinciosului, trebuie îndepărtate.

Prin întinarea cărnii se înțelege comportamentul exterior vizibil al credinciosului. Gândește-te dacă în comportamentul tău, vorbirea, îmbrăcămintea ta etc. te lași călăuzit de Dumnezeu și de Cuvântul Său sau de motivațiile care ghidează acțiunile necredincioșilor. Dacă descoperi că te lași ghidat în vreun fel de motive greșite în creștinismul tău, trebuie să te cureți de ele. Care a fost promisiunea...?

Pe lângă această întinare a cărnii, mai există și întinarea duhului. Același lucru este valabil și pentru aceasta: curețe-te de ea. Întinarea duhului tău este un pericol la care ești expus în mod constant. Ce fel de lectură citești? Ce fel de filme privești? Acestea sunt lucruri pe care tu însuți le alegi. Ce îți umple mintea? În plus, un număr incredibil de mare de multe alte lucruri vin asupra ta, fără să le ceri. Gândirea de astăzi este impregnată de principii diabolice. Acest lucru se regăsește, de exemplu, în recunoașterea unor forme alternative de conviețuire sau în lipsa recunoașterii relațiilor de autoritate. Eu m-am speriat de mine însumi, când mi-am dat seama că într-o anumită privință gândeam așa cum gândește lumea. Când am privit această chestiune în lumina biblică, am văzut cum duhul meu era contaminat.

Pentru curățirea de întinarea cărnii, cât și de cea a duhului, este necesar să citim Biblia. Biblia este comparată cu apa. În Efeseni 5.25,26 stă scris cum funcționează acest lucru: Hristos a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea, „ca s-o sfințească, curățind-o prin spălarea cu apă, prin Cuvânt”. Domnul Isus face totul, ca să te aducă în armonie cu El. Tatăl dorește să te poată

recunoaște ca fiind copilul Său. Tatăl și Fiul îți dau tot ceea ce este necesar pentru ca Ei să-Și atingă scopul. Vrei să cooperezi în acest sens?

Citește încă o dată 2 Corinteni 6.17-7.1. – Care este rezultatul când tu întrerupi o legătură falsă?

© by Daniel-Verlag

Tradus din: *Der 2. Brief an die Korinther*; Eine Erklärung des Briefes von Paulus speziell für dich.

Anul 2003, pag. 67-82.

Internet: www.Daniel-Verlag.de